

LI TAJ PO DICSÉRETE

Nagy, idegen időben, térségben,
nagy, idegen művelődési rendszerben
sárkány alakú felhőkre komponált dalt
egy régi, kínai császár, Pekingben,
a *Szívtisztítás*, a *Távolbaszálló gondolatok*,
a *Naponként Növekvő Tudás* csarnokaiban időzve,
szomorúfűz szigetek csodaszép tórendszerében,
a víz esszenciáinak lágy kígyóit éltetve.

*

Verse nem ért fel, természetesen, Li Taj Po
költészetével, aki legszebben énekelte meg a Holdat,
vizen időzött éppen, messzibb igézetekben,
szépségek állandó áramlatától sodortatva el.
Li Taj Po alappremisszája így hangzott:
meg kell engedni magadnak magadat,
s egetverő szellemének a földetérő szellemmel
szőtt találkozásából lettek cseresznyeszirmú versek.

*

Nagy, idegen vízben,
nagy, idegen században
csónakban ringott ittasan a költő, a kínai éjtől
megigézetten csodás lampionnak nézve a Holdat; –
utánakapott, s kizuhant a sötét hullámsírba,
e távoli koordinációért áldozva életét.
A nagy bölcs nem bölcs halált halt, de hát a
halál se bölcs, csak félelmetes, nagy, idegen hatalom.